

Slovenska Krajina.

Črenšovci. Pred enim tednom se je nastanila na občinski zemlji pri cerkvi neka potujoča družba. Ljudje so rekli, komedijaši so prišli k nam. Nekateri so pravili, da je cirkus, drugi, da je kino. Na nedeljo 24. januarja pa si je podjetnik to-le izmislil: Postavil je svoje kino-slike, izmed katerih je bilo nekaj nedostojnih, pred cerkev, da bi več ljudi privabil na svojo popoldansko predstavo v Naš dom. Ko je g. župnik zvedel za slike, jih je dal odstraniti. Udeležba pri predstavi v Našem domu je bila bolj slaba, pa še ti niso bili po večini zadovoljni, ker niso nič lepega videli. Oblast naj ne dovoli takim družbam prirejati predstave po deželi, ker ne nudijo ljudstvu nič dobrega.

Krvav obračun med cigani. Cigani v Črenšovcih so se spri radi malenkostnega vzroka. Iz prepira se je izcimil pretep, v katerem je obležal v krvi 28letni cigan Adam. Nek drug cigan ga je zabodel z nožem v vrat, mu prerezal žilo odvodnico in Adam je kmalu izkrevavel ter izdihnil. Orožniki iščejo ubijalca.

Gornja Lendava. Našim čitateljem hočemo danes podati sliko našega društvenega življenja. V naši župniji imamo precej društev. Verska društva rodijo obilo sadov: tretji red sv. Frančiška šteje 20 članov. Marijina družba, dekliška

in fantovska, ima okrog 120 članov. Marijin vrtec za otroke okrog 300 članov. Vsa ta društva imajo redno mesečno spoved, skupno sv. obhajilo in nauk. Izmed ostalih društev imamo: sokolsko četo, Jadransko stražo, Streljaško družino, Rdeči križ in Prosvetno društvo. Sokolsko četo tvorijo učitelji in druga inteligenca, in ni veliko življenja v njej. Zadnji dve leti je vpriporila samo eno igro. In to je vse delo. Jadranska straža ima isto članstvo kot Sokolska četa. Rdeči križ malo več, a vsi godrnjajo, ker plačujejo samo članarino. Večina naših kmečkih fantov in deklet je v Prosvetnem društvu, ki šteje okrog 120 članov. Še ni leto, kar je bilo ustanovljeno, pa je priredil že več iger in akademij, ima lepo knjižnico (okoli 300 knjig) in prireja skoro vsako nedeljo predavanja in sestanke. Letos si moramo postaviti »Prosvetni dom«, ker nam manjka prostor, kjer bi se lažje in lažje delalo. »pomladi bomo zgradili zidati. Imamo že vse pripravljeno. — Letošnji predpust nam je prinesel obilo novih parov. Vračajo se iz tujine in si postavljajo nove družine doma. — Pa še nekaj čudnega se nam obeta: Jadranska straža priredi »Orientalno noč«. Kaj naj bi to bilo, ne vemo. Bojimo se samo, da ne bi prišli k nam kakšni orientalski ljudje, ko pa še domačini ne vemo kam.

obmejnih krajih prodane šivalne stroje. V tej službi je vztrajal do aretacije.

Adlerjev zaslužek je bil malenkosten. Radi tega je zašel v dolgove, ki so narasli na 2000 Din. Ker so upniki nanj pritiskali in je bil pred durmi Miklavžev večer Sokola, na katerem bi bil rad igral bolj vidno vlogo, se je hotel na vsak način dokopati do denarja.

Končno je dozorel v njem sklep, da bo oropal šentiljskega poštnega sluga Ludvika Žunko. Kot bivšemu občinskemu slugi v Št. Ilju so mu bile dobro znane tamošnje poštne razmere in navade.

Adler si je preskrbel sekuro in se je skril že 16. novembra zvečer ob osmih v grmovje, iz katerega je prežal na starega Žunka. Sluga je prišel, kakor običajno, vendar so bili v bližini ljudje in tolovaj ni mogel izvršiti zločina. Drugi večer za tem se je Adler prepozno vrnil v Št. Ilj in je zamudil priliko, da bi se bil lotil Žunka.

Šele tretji dan, 18. novembra zvečer je opazil, da se je pojavil pred njim iz megle poštni sel. Ker ni bilo nikogar v bližini, je skočil za starim možem in ga je pobil na tla s tremi udarci s sekuro.

Pobral je v vsej naglici z Žunkovega ročnega vozička poštno vrečo in odbrzel z njo na svoje stanovanje pri posestniku Mermolji. Tamkaj je skril plen in se je vrnil počasi nazaj na mesto zločina, kjer so že drugi našli umirajočega Žunka. Adler sam je glasno obsojal krvav zločin pri pogledu na žrtev in pozneje zvečer v sokolski telovadnici, kamor je v noči prodrla vest, da je udarjeni in izropani podlegel poškodb.

Nekaj dni po roparskem umoru je zamenjal Adler od 14 oropanih jurjev po raznih mariborskih trgovinah osem, ne da bi bil vzbudil kak sum. Številke oropanih tisočakov so bile od oblasti zaupane vsem lastnikom javnih lokalov po Mariboru. Kupoval si je za izmenjani denar obleko, perilo in odplačal pretežni del dolga.

Dne 7. decembra ga je zadela usoda, ko

Šentiljski morilec pred sodniki.

Mariborski veliki senat je razpravljal 29. januarja o roparskem umoru v Št. Ilju v Slovenskih goricah, katerega je zagrešil 23 letni Karl Adler 18. novembra 1936.

Obtožnica slika morilca kot nezakonskega otroka, ki je bil zgodaj ob starše in je prišel na občino v Št. Ilj. Vzel ga je za svojega premožni posestnik Franc Tišler, ki je brez otrok in bi mu bil zapustil po smrti lepo premoženje. Od svojega krušnega očeta jo je lepega dne pobrisal Adler k trgovcu in posestniku Milanu Jesenko v Štrihovec, kjer se je zanimal za trgovino.

Od 16. leta naprej je postal Adler lahkomiseln in se je povsod silil v ospredje

društvenega življenja ob meji ter se je znal prikupiti. Udejstvoval se je pri Sokolu in pri gasilcih. Mnogo je čital in ni ne pil ne kadil. Veliko važnost je polagal na čedno obleko, s katero je hotel v družbi vzbujati pozornost. Leta 1933 je Jesenko radi slabe trgovine fanta odpustil. Adler je prišel za hlapca k poštarju Sfiligoju v Št. Ilj, kojega žena ima krčmo in mesarijo. Tamkaj so ga odslovili čez par mesecev. Pred dvema letoma je bil občinski sluga v Št. Ilju. Iz te službe je moral, ker je nekaj zagrešil.

Lansko spomlad ga je sprejela tvrdka »Singer« kot potnika in inkasanta za po

»Kaj, vina boš?« se je posmehoval grofov jagar; »boš moral prej druge pobarati.«

»Zlodeja bom baral,« je vzklikel Lavrinc. »Imam sam denarja dovolj, da si lahko kupim vina.«

»Kupiš že, ampak piti ga ne smeš.«

»Tega bi rad videl, ki mi to ubrani.«

»Ga boš še že.«

V tem je krčmarjeva špela že postavila dva polna steklena vrčka vina pred nju. Bliskoma je poveznil Anza svoj lovski klobuk čez Lavrinčev vrč, potem pa ga smeje se spet dvignil — v vrčku pa ni bilo več vino, ampak bistra voda. Tisti, ki so sedeli blizu, so se prestrašeno odmaknili; vse je utihnilo.

»Prekleti coprniki!« je zatulil Lavrinc.

»Če boš lepo prosil, ti pa pustim vino,« se je smejal Anza.

»Zlodeja te prosim.«

»Dobro, tedaj pa imej vino!«

Pri teh besedah je Anza zopet poveznil svoj klobuk čez Lavrinčev vrč, ga hitro spet umaknil — in v vrču ni bila več voda, ampak rdeče vino kakor prej. Na glas so se zasmejali, toda smeh je bil prisiljen, kajti vsi so se čudili čarovniji.

»Pij, škric! — Na zdravje!« je zavpil grofov jagar in trčil z Lavrincem.

Ta si je najprej le ustnice zmočil, potem pa je na en dah izpil polovico, tlesnil z jezikom in se zadril presenečeno:

»Zlodejev si! Kje si se takih reči naučil?«

»Na Ojstreu pri žalik ženah.«

»Haha, na Ojstreu še živa duša ni bila in tudi ne bo.«

»Zakaj ne?«

»Saj je vse leđeno zgoraj in snega sto let starega. Človek bi se tudi zadušil, ko v taki višini zraka nimaš, da bi dihal. Ono leto je pravil ljubljanski dohtar, da je Ojstre dva tisoč klafter visok.«

»Kdo drug ko jaz ne pride gor; jaz pa sem že bil gori — ne enkrat, ampak desetkrat.«

»Da, da, stokrat — z jezikom.«

Tedaj je nekaj fantov vzklikelo in ježno zavpilo: »Drži jezik, ti rihtarski škric!... Anza je bil gori... Jaz sem ga videl... Jaz tudi... Jaz tudi... Na Kopi sem bil in sem z grofovimi rešpetinom tja gledal. Anza je bil čisto na vrhu in je mahal z rdečo ruto.«

»Povej, povej, Anza, kako je gori na Ojstreu!« je radovedno prosila Rezika. »Rada bi vedela, kako je gori.«

»Podne in kadar je sončno, je lepo, tako lepo, da ne moreš povedati; pol sveta vidiš,« je odgovoril grofov jagar. »Ponoči pa in če je megleno, huuu —«

»Kaj je ponoči? In če je megleno? Povej!« so silili tudi drugi.

»Ne vprašuj! Tega ne smem praviti. Svoj živ dan ne povem nikomur, kaj sem na Ojstreu videl.«

»Straši gori, to vemo. Divji mož je gor doma in škratelnji.«

kakšnih 20 ton težak meteor (kamen izpod neba). Učenjak ga ceni na okroglo 5 milijonov nemških mark.

Dragi poljubi

Častitljiv meščan južno-brazilijskega mesta Lomingo je šel zgodaj zjutraj proti svoji trgovini. Naenkrat se mu približa mlado dekle, ga mlo pogleda in že ga drži za vrat in ga poljubljuje. Starejši gospod je bil skoraj ob sapo. Klobuk mu je padel z glave. S težavo se je obranil vsiljivih poljubov. Lik blisk je lepota izgnila. Prav vesel radi nenadnega dogodka je gospod nadaljeval pot in je srečal svojega prijatelja in mu zaupal najnovejši doživljaj. Prijatelj je bil ravnokar isto doživel in s prav isto gospico, Go-